

предъ него любимото му наргеле. Молла Еминъ допрѣ маркуча на наргелето до устата си, поглади полукржглата си брада и водата закъркори. Сънародниците му го изглеждаха състрадателно и съокраднати погледи смѣняха впечатлението си. Не му е добре на човѣка. Нѣщо му се е случило: я болестъ, я...

Най-сетне Абдулахъ-ефенди не стърпя. Той, като се произкашля, боязливо започна отдалечъ...

— Само на бостанитѣ растатъ глави безъ кахъри. Човѣшка ли е главата, тя и къмъ небето ще се повдигне, и къмъ земята ще се наведе. Всичко е отъ сърдцето. Когато е леко въ него...

Той не се доизказва. Молла Еминъ разбра, на къде клони думата и го изгледа изпитателно.

— Искашъ нѣщо да кажешъ!

Абдулахъ-ефенди се смути още повече. Забъркаха се и останалитѣ. Тѣ повдигнаха чаши къмъ устнитѣ си и тихо, едва чуто сръбнаха. Побояха се да не разсърдятъ съ насладата си отъ кафето молла Емина. Но той схвана всичко това и още повече се раздражни.

— Нѣщо искаше да кажешъ, — натърти сега гнѣвно и захвърли върху колѣното си маркуча на наргелето. Воднитѣ мехурчета се пукнаха и се залюлѣха въ леки вълни.

— Нѣщо... — преглътна думата си Абдулахъ-ефенди. — Думахме си: малко ли имъ е на хората... На падишахъ-ефенди, на садразимина, на тебе, на всички, дето... Пакъ минали комити... Тия хайрсызи.

— Знамъ, — троснато пресѣче молла Еминъ. Още?...

— Е, че... Царщина ще събиратъ.